

beleid van den secretaris, dan kan er een interpellatie worden aangevraagd, ofschoon daarvoor naar mijn inzien niet de minste aanleiding is. — Het onderwerp is thans niet aan de orde. Ik sluit de discussies!”

De raad gaat dan door met de gewone agenda. Er wordt door enkele sprekers het woord gevoerd, maar niemand luistert. Herhaalde malen moet de burgemeester hameren, zoo levendig wordt het persoonlijk discours van de raadsleden. —

En als het vier uur is, en het carillon gaat weer zijn klanken uitgieten over de oude, oude stad, dan zien de duiven en de enkele voorbijgangers een groepje druk pratende heeren de hooge trap afkomen, en bewegelijker dan anders langs de bekende wegen gaan. Alles duikt binnen de poort van de societeit, „Ons Genoegen” op het Burchtplein, een voorbeeld weer van oud-Hollandsche renaissance, dat de restauratie van zijn ongemeenen gevel dankte aan de ijverige bemoeiingen van den secretaris van Loftinge... Maar in het bijennest, daarbinnen zal het verder worden uitgegonsd.

Het feit is spoedig notoir in Loftinge. Het heeft de aandacht getrokken, dat mevrouw van Rupelmonde dezen middag de vergadering van het dames-comité tot steun van verwaarloosde gezinnen niet heeft bijgewoond, maar plotseling voor allerdringendste zaken naar 's Gravenhage heeft moeten vertrekken. En even sterk trekt het de aandacht, dat Mr. Dr. Tervooren niet aanwezig is op het solemneele bitteruur. —

Die zit, nog laat in den middag, in de kamer van den burgemeester. —

Aan den gebeeldhouwden stoel, voor de bezoekers bestemd, zit hij genageld, als een schoolknaap, die zijn les niet kent. Maar de burgemeester is óók niet rustig. De burgemeester loopt met lange stappen langs de oude schilderijen, die de wanden sieren van zijn vertrek. Hij loopt op en neer, en op en neer. — „Een penibel geval, ook voor u,” zegt dan de burgemeester, medelijdend. „Maar hoe komen we er uit? Ik had dat nooit van Rupelmonde gedacht. Als hij nu eens naar Parijs was gegaan, daar had geen haan naar gekraaid. Maar wéét u, kunt u gissen.... Is er een medisch onderzoek mogelijk? Gestoorde geestvermogens. Langdurig verlof. Die interpellatie zal natuurlijk niet doorgaan. Maar de pers tegenwoordig. Juist die pers van Janssen. Het plaatselijke blad, waarvan ik commissaris ben, houdt zich wel koest.”

Het slot der discussie is, dat Tervooren de zware opdracht ontvangt, om met de familie te gaan spreken. Hij weet dat het niet eenvoudig is.... hij kent Clara. Maar heeft niet de burgemeester hem een langdurige waarneming toegezegd van het secretarisschap?.... En daarná.... Als de oude man veilig is opgeborgen, dan raakt op den duur, zelfs dít wel verbleekt. —

(Slot volgt)